



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci

žalobce: [redacted], nar. [redacted]
bytem [redacted]
zastoupen [redacted], advokátem
sídlem [redacted]
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem [redacted]

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č.j. MV-53402-6/KM-2016,

t a k t o :

- I. Žaloba ze zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- 1 Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný podle ust. § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“) zrušil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru č.j. OSZ-131827/VO-Že-2007 ze dne 16.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

3. 2007 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a řízení ve věci služebního poměru zastavil. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o tom, že žalobci se v souladu s ust. § 116 a ust. § 117 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“), ke dni 1. 1. 2007 přiznává příspěvek za službu ve výši 6.911 Kč v souvislosti se skončením jeho služebního poměru ke dni 31. 12. 2006. Současně mu byla podle ust. § 160 odst. 2 zákona o služebním poměru zastavena výplata výsluhového příspěvku a bylo konstatováno, že v souladu s dikcí ust. § 225 zákona o služebním poměru se příspěvek za službu přiznaný k 1. 1. 2007 stává tímto dnem výsluhovým příspěvkem.
- 2 Žalobce v žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím byl opětovně dotčen na svých právech tím, že zrušením rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministra vnitra ze dne 16. 3. 2007, č.j. OSZ-131827/VO-Že2007, a zastavením řízení došlo k tomu, že nebylo rozhodnuto o vyměření jeho nároku na příspěvek za službu ode dne 1. 1. 2007.
- 3 Žalobce uvádí, že dle jeho názoru mělo novým rozhodnutím žalovaného dojít k nápravě vzniklých škod na jeho právech a majetku, jenž mu byla nezákonnými rozhodnutími způsobována po dobu od 1. 1. 2007 a nikoliv naopak k dalším průtahům a jeho následnému poškozování, jak majetkovému tak morálnímu.
- 4 Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil tak, že s ní nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí, když odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a uváděl věcně tytéž závěry, jako v tomto rozhodnutí.
- 5 Z předloženého správního spisu soud následně zjistil tyto podstatné skutečnosti.
- 6 Dne 29. 6. 2016 vydalo Ministerstvo vnitra ve věcech služebního poměru, č.j. MV-53402-6/KM-2016 rozhodnutí, kterým rozhodlo tak, že zrušilo rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. j. OSZ-131827/VO-Že-2007 ze dne 16. 3. 2007 a řízení ve věcech služebního poměru zastavilo. Odůvodnilo to tak, že rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 9 Ad 13/2013-40 ze dne 29. 2. 2016 bylo zrušeno předchozí rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č.j. KM-47-8/PK-2013 ze dne 28. 5. 2013 z důvodu, že ministr vnitra rozhodl o odvolání odvolatele způsobem, který není ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru aprobován, když neumožňuje v odvolacím řízení nalézací rozhodnutí zrušit a věc vrátit prvoinstančnímu správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.
- 7 Podle žalovaného lze žalobci přisvědčit v tom, že v napadeném rozhodnutí je nesprávně posouzena otázka posledního hrubého měsíčního příjmu před skončením služebního poměru. Za poslední hrubý měsíční služební příjem před skončením služebního poměru je nezbytné považovat služební příjem v daném měsíci skutečně vyplacený, nikoli poslední služební příjem upravený podle ust. § 76 odst. 1 vyhlášky č. 287/2002 Sb., kterou se upravují některé podrobnosti služebního poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „vyhláška č. 287/2002 Sb.“).
- 8 V tomto ohledu by tedy přicházela v úvahu změna napadeného rozhodnutí podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru tak, aby o výši výsluhového příspěvku bylo

rozhodnuto v souladu s příslušnými ustanoveními zákona, resp. bez aplikace vyhlášky č. 287/2002 Sb. Takovému rozhodnutí žalovaného však v současné době brání překážka věci pravomocně rozhodnuté, neboť aktuální skutkový a právní stav je takový, že o žádosti žalobce o přiznání výsluhového příplatku ke dni 1. 1. 2007 je nyní pravomocně rozhodnuto, a to rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru č.j. OSZ-131827-36/D-Br-2013 ze dne 20. 12. 2013, které nabylo právní moci ve spojení s rozhodnutím ministra vnitra ve věcech služebního poměru č.j. KM-17-10/PK-2014 ze dne 28. 4. 2014. Lze tak konstatovat, že otázka výsluhového příspěvku odvolatele je v současné době pravomocně vyřešena, tudíž odvolací orgán nemůže připustit, aby vedle sebe existovala dvě rozhodnutí o jedné žádosti.

- 9 Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s. ř. s.“), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
- 10 O podané žalobě městský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým postupem souhlasili. Městský soud nenařídil jednání ani k provedení žalobcem v žalobě navržených důkazů, neboť jimi prokazované rozhodné skutečnosti vyplývají ze správního spisu a provádění důkazů by na závěrech městského soudu nemohlo z dále popsaných důvodů ničeho změnit.
- 11 Podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů ode dne jeho podání. Jsou-li pro to důvody, odvolací orgán rozhodnutí změní nebo zruší a řízení zastaví, popřípadě rozhodnutí nebo jeho část zruší a věc vrátí k novému projednání služebnímu funkcionáři, který napadené rozhodnutí vydal; jinak odvolání zamítne a rozhodnutí potvrdí.
- 12 Základní žalobcovou námitkou bylo, že napadeným rozhodnutím byl opětovně dotčen na svých právech tím, že zrušením rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministra vnitra ze dne 16.3.2007, č.j. OSZ-131827/VO-Že2007 a zastavením řízení došlo k tomu, že nebylo rozhodnuto o vyměření jeho nároku na příspěvek za službu ode dne 1. 1. 2007. Tímto jednáním žalovaného dokonce došlo k porušení závazného právního názoru vysloveného Městským soudem v Praze v rozsudku č.j. 9 Ad 13/2013-40 ze dne 29. 2. 2016, jenž zrušil již předchozí rozhodnutí žalovaného a přikázal mu rozhodnout o správné výši příspěvku za službu.
- 13 Soud však musí v této souvislosti uvést, že se neztotožňuje s právní argumentací žalobce, neboť skutkový a právní stav je v nyní projednávané věci odlišný od skutkového a právního stavu, jenž byl řešen v odkazovaném rozsudku Městského soudu v Praze.
- 14 Rozsudkem Městského soudu v Praze č.j. 9 Ad 13/2013-40 ze dne 29. 2. 2016 bylo zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného č.j. KM-47-8/PK-2013 ze dne 28. 5. 2013 zejména proto, že žalovaný rozhodoval v rozporu s dikcí ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru, z něž vyplývá, že jedním ze způsobů, jakým lze o věci rozhodnout, je zrušení rozhodnutí a současně zastavení řízení. To znamená, že dospěl-li žalovaný k závěru, že je nezbytné se věcí dále zabývat a znovu vypočítat a stanovit výši příspěvku za službu, a nepřipouští-li

služební zákon způsob rozhodnutí spočívající toliko ve zrušení nesprávného rozhodnutí správního orgánu 1. stupně, pak takovou alternativu rozhodnutí žalovaný zvolit nemohl, neboť by tak rozhodl v rozporu s dikcí zákona, která se zrušením rozhodnutí spojuje zároveň rozhodnutí o zastavení řízení. V důsledku tohoto postupu žalovaného podle názoru městského soudu došlo k tomu, že žalobce byl zkrácen na svých právech, neboť z rozhodnutí žalovaného nelze v souladu s dikcí zákona dovodit nic jiného, než že rozhodnutí správního orgánu 1. stupně bylo zrušeno a řízení bylo zastaveno, takže již zde není prostor pro to, aby správní orgán 1. stupně ve věci nároku žalobce na přiznání příspěvku za službu rozhodoval. Uvedený závěr městský soud vyslovil za situace, kdy žalovaný vysvětlil, že v novém řízení bude výše příspěvku za službu žalobci nově posuzována. To proto, že zákonnost napadeného rozhodnutí nelze posuzovat z hlediska toho, co žalovaný či správní orgán 1. stupně v budoucnu hodlá učinit, ale podle toho, zda výrok napadeného rozhodnutí žalobci právně zaručuje jistý postup v dalším řízení.

- 15 V citovaném rozsudku je pak ještě přímo uvedeno, že povinností žalovaného nyní bude „aby výše příspěvku za službu byla žalovaným znovu posouzena v rámci jeho kompetence dané oprávněním změnit rozhodnutí správního orgánu 1. stupně za současného posouzení, zda žalovaný může v této instanci posoudit i případné související nároky žalobce uplatněné jím v podání ze dne 22. 4. 2012, event. zda o těchto nárocích nemá být vedeno samostatné řízení před správním orgánem 1. stupně (nebylo-li o nich dosud rozhodnuto)“ (viz str. 6 citovaného rozsudku).
- 16 Jak přitom vyplývá ze správního spisu předloženého žalovným, o nároku žalobce na příspěvek za službu ode dne 1. 1. 2007 již bylo rozhodnuto, a to konkrétně jiným rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru č.j. OSZ-131827-36/D-Br-2013 ze dne 20. 12. 2013 ve spojení s rozhodnutím žalovaného č.j. KM-17-10/PK-2014 ze dne 28. 4. 2014.
- 17 V tomto rozhodnutí ředitel odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru rozhodl o tom, že žalobci přiznal dnem 1. 1. 2007 příspěvek za službu ve výši 8.786 Kč měsíčně a současně konstatoval, že v souladu s ust. § 225 zákona o služebním poměru je přiznaný příspěvek za službu ke dni 1. 1. 2007 považován za výsluhový příspěvek. Následně zvýšil částku výsluhového příspěvku ode dne 1. 1. 2008 na 8.918 Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2009 na 9.155 Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2011 na 9.293 Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2012 na 9.368 Kč měsíčně; ode dne 1. 1. 2013 na 9.411 Kč měsíčně.
- 18 V odůvodnění rozhodnutí vysvětlil, že služební poměr žalobce skončil ke dni 31. 12. 2006, čímž mu vznikl nárok na příspěvek za službu. Výše příspěvku byla vypočtena dle ust. § 117 odst. 1, 2 zákona č. 186/1992 Sb., z jeho celkové doby služby, tj. za dobu 15 let; z 25 % posledního hrubého měsíčního služebního příjmu ve výši 35.142 Kč, tj. 8.786 Kč. S ohledem na souběh nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu dávek nemocenské péče byly zohledněny dávky nemocenské péče vyplacené žalobci v období od 3. 1. 2007 do 31. 1. 2007 ve výši 13.891 Kč (viz potvrzení Správy Severomoravského kraje Policie České republiky ze dne 12. 2. 2007, č.j. PSM-20-21/FPO-2007). Doplatek výsluhového příspěvku za dobu od 1. 1. 2007 do 31. 12. 2013 vyčíslil na 145.142 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- 19 S ohledem na výše uvedené proto soudu nezbyývá než uzavřít, že se ztotožňuje s postupem žalovaného, jenž v posuzovaném případě zrušil rozhodnutí ředitele odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra ve věcech služebního poměru č.j. OSZ-131827/VO-Že-2007 ze dne 16. 3. 2007 a současně řízení ve věci služebního poměru zastavil, neboť otázka výluhového příspěvku byla již jednou pravomocně vyřešena, a tudíž rozhodnutí o věci brání překážka věci pravomocně rozhodnuté ve smyslu ust. § 48 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, a nemůže být o ní již znovu rozhodováno (zásada zákazu porušení překážky rei iudicate).
- 20 Zásadu překážky rei iudicatae lze pak charakterizovat jako „*negativní podmínku řízení, spočívající v tom, že jakmile bylo o totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být tatáž věc v rozsahu závaznosti výroku rozhodnutí projednávána znovu; totožnost věci je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, publ. pod č. 2316/2011 Sb. NSS).
- 21 Městský soud v Praze pak musí v této souvislosti uvést, že zákaz porušení zásady překážky rei iudicatae je jednou z negativních podmínek řízení, k níž musí správní orgány a soudy přihlížet jako k jiným podmínkám řízení z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 2 Afs 45/2003 – 118, publ. pod č. 402/2004 Sb. NSS). Nemožnost vést o téže věci řízení současně (litispendence) a znovu rozhodnout o věci již rozhodnuté (res iudicata) jsou totiž základními principy ovládající všechny procesní předpisy, neboť je jimi zajištěn požadavek právní jistoty účastníků řízení, který vyžaduje, aby od jistého okamžiku byl výsledek řízení (a tedy rozhodování o konkrétní věci) fixován a byl v zásadě nezměnitelný, což souvisí se zásadou ne bis in idem, tedy že o jedné věci se zásadně rozhoduje pouze jednou v jediném řízení, která je vyjádřením principu spravedlivého procesu a materiálního právního státu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2011, č. j. 5 As 73/2010 – 71, publ. pod č. 2316/2011 Sb. NSS).
- 22 V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou, a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.).
- 23 Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle nějž má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl ve věci úspěšný a procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem [REDACTED]. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 18. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.